

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 445/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 CoE/366/2009-30 z 30. júna 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. októbra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Košiciach

(ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoE/366/2009 z 30. júna 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Ako vyplynulo zo sťažnosti sťažovateľky a z jej príloh, sťažovateľka ako oprávnená doručila súdnemu exekútorovi Mgr. J. H. (ďalej len „súdny exekútor“) 13. júla 2009 návrh na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhala vymoženia sumy 777,53 € s príslušenstvom od K. Ž. a J. Ž. (ďalej len „povinní“) na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku č. k. RK-293/08-EK zo 17. júna 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 12. júla 2008 a stal sa vykonateľným 16. júla 2008 (ďalej len „exekučný titul“).

Súdny exekútor následne predložil Okresnému súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom, ktorým boli povinní zaviazaní zaplatiť sťažovateľke sumu 777,53 € s príslušenstvom a náhradu trov rozhodcovského konania.

Okresný súd uznesením č. k. 11 Er 438/2009-13 z 10. septembra 2009 exekučné konanie v časti istiny vo výške 541,75 € a 14,25 % ročného úroku zo sumy 541,75 € od 1. mája 2008 zastavil. Okresný súd vychádzal pritom zo zistení, že na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300000314 zo 16. októbra 2007 bol „*povinným poskytnutý úver vo výške 16 500,- Sk, čo predstavuje celkovú sumu splátok úveru, úrokov a poplatku za uzatvorenie zmluvy, ktorý činí 10 500,- Sk. Z uvedenej sumy poskytnutá čiastka činí 6 000, Sk. Povinný sa zmluvne zaviazal splatiť úver za obdobie 30 mesiacov v mesačných splátkach po 550,- Sk. V Zmluve je uvedená ročná priemerná miera nákladov (ďalej RPMN) vo výške 164,15 %.*“.

Okresný súd posudzoval poskytnutý úver ako úver spotrebiteľský v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Okresný súd dospel k záveru, že spotrebiteľský úver obsahoval neprimerane vysokú ročnú priemernú mieru nákladov, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a rovnako v rozpore s dobrými mravmi boli aj ustanovenia

o zmluvných pokutách z dôvodu, že okrem zmluvnej pokuty percentuálne určenej za každý deň omeškania so splnením peňažného záväzku boli dojednané aj zmluvné pokuty v percentuálnej výške závislej od počtu dní omeškania so zaplatením. Okresný súd ďalej zistil, že povinní zaplatili oprávnenému z dlžného úveru sumu 1 650 Sk. Za primeranú považoval okresný súd ročnú priemernú mieru nákladov vo výške 74,04 %.

Okresný súd v odôvodnení uznesenia č. k. 11 Er 438/2009-13 z 10. septembra 2009 ďalej okrem iného uviedol: „*Odplata podľa Zmluvy predstavuje sumu 10 500 Sk, z toho 90,11 % (164,15-74,04) činí 9 461,55 Sk. O túto sumu súd znížil nesplatenú výšku úveru, ktorá predstavovala sumu 777,53 eur (23 423,87 Sk) a čo do sumy 314,07 exekučné konanie zastavil. Zmluvná pokuta z rozhodcovským rozsudkom priznanej istiny predstavuje sumu 284,60 eur (8 574 Sk). Ide o sumu prevyšujúcu výšku poskytnutého úveru povinným, a preto ju súd považuje za neprimeranú a v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom k uvedenému a výške poskytnutého úveru, s poukazom aj na ustanovenie § 301 Obchodného zákonníka súd považuje za primeranú a v súlade s dobrými mravmi zmluvnú pokutu vo výške 20 %, t. j. 56,92 eur (1 714,77 Sk). Preto nesplatenú výšku úveru znížil i o zvyšnú časť zmluvnej pokuty vo výške 227,68 eur a v tejto časti konanie zastavil. Konanie bolo teda zastavené v časti istiny v celkovej výške 541,75 eur (314,07+227,68). Vzhľadom na túto skutočnosť súd zastavil i konanie v časti 14,25 % ročného úroku z tejto sumy, počnúc od 1. 5. 2008 do zaplatenia.*“

Proti označenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 3 CoE 366/2009-30 z 30. júna 2010 tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 438/2009-13 z 10. septembra 2009 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 CoE 366/2009-30 z 30. júna 2010 nadobudlo právoplatnosť 26. augusta 2010.

Sťažovateľka svoju sťažnosť v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 3 CoE 366/2009-30 z 30. júna 2010 odôvodňuje s poukazom na § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom

konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) v spojení s poukazom na zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a v tejto súvislosti tvrdí, že z citovanej právnej úpravy nevyplýva, že *«exekučný súd má skúmať právne dôvody uloženého plnenia, čo zodpovedá aj tomu, že exekučný súd nekoná ako súd v základnom (nachádzacom konaní) – nenariaduje pojednávania, nevykonáva dokazovanie o výške nároku, a podobne). Pre exekučný súd tiež platí viazanosť rozhodnutím orgánu, ktorého rozhodnutie má len vykonať (rovnako neskúma to, či rozhodnutie osvedčené ako európsky exekučný titul je po vecnej stránke správne alebo nie; neskúma vo veci samej ani platobné výmery, výkazy nedoplatkov vo veciach daní a poplatkov, vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia, a vo veciach verejného zdravotného poistenia atď.). Predmetné ustanovenie pri určení rozsahu preskúvacieho oprávnenia exekučného súdu je potrebné vykladať z hľadiska určenia toho, čo sa má vykonať – „plnenie, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok“ (aj v prípade rozsudku všeobecného súdu, či výkazu nedoplatkov vo veciach daní a podobne predmetom exekučného konania je nútené splnenie uloženej povinnosti niečo plniť, a nie to, prečo a na základe čoho má povinný plniť).*

Spojenie „ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom“ koncentruje postup exekučného súdu výlučne na samotné plnenie ako také. Exekučný súd nie je oprávnený teda preskúmavať správnosť záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal (rovnako aj pri iných exekučných tituloch podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku) t. j. exekučný súd nemôže pri výkone rozhodnutia dospieť k inému záveru, ako rozhodol príslušný orgán.».

Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka poukazuje aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (predtým Európsky súdny dvor) vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodriguez Nogueira, podľa ktorého ak spotrebiteľ nepodá žalobu o preskúmanie rozhodcovského rozsudku, všeobecný súd nemôže naprávať toto jeho opomenutie a ani nahrádzať celkovú pasivitu spotrebiteľa v rozhodcovskom konaní

(rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-40/08, Asturcom Telecomunicaciones SL v. Cristina Rodriguez Nogueira).

Sťažovateľka na základe uvedeného konštatuje, že „*exekučný súd a následne aj porušovateľ sa zaoberali otázkami, na ktoré nie sú zo zákona oprávnení, porušili ust. článku 2 ods. 2 Ústavy SR a súčasne právo sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR na zákonný a právne relevantný postup súdu*“.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľka uvádza, že *«postupom Krajského súdu v Košiciach bol ústavný článok 47 ods. 3 porušený. Neústavným výkladom zákona a jeho obchádzaním v otázke právomoci exekučného súdu bolo povinnému vytvorené priaznivejšie postavenie. Povinný napriek absolútnej pasivite v celom predchádzajúcom konaní, bol postupom Krajského súdu v Košiciach postavený do pozície ako keby námietky podal, teda ako keby vykonal procesný úkon, hoci tak nikdy nespravil a naopak sťažovateľovým prvým úkonom mohlo byť až odvolanie. V prípade podaných námietok povinným by však sťažovateľ mal aspoň právo sa k nim vyjadriť, kým v tomto prípade k argumentácii porušovateľa, či prvostupňového súdu nemohol zaujať ani stanovisko.*

V prípade podaných námietok (v žalobnej odpovedi) by sa sťažovateľ mohol k nim vyjadriť bez toho, aby bol obmedzený zákonom, v prípade odvolania (ktoré bolo vyjadrením k „námietkam“ exekučného súdu) mohol tak urobiť len na základe zákonných odvolacích dôvodov. Postup spočívajúci v nahradení vôle a činnosti protistrany sťažovateľa aj činnosťou Krajského súdu v Košiciach nemá oporu v zákone a nesporne a jednoznačne vedie k záveru, že konštatovanie „žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní vecí“ bolo porušené v neprospech sťažovateľa.».

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo spoločnosti P., s. r. o., B., IČO: ... na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach, č. k. 3 CoE/366/2009-30 zo dňa 30. 06. 2010 porušené.

II. Základné právo spoločnosti P., s. r. o., B., IČO: ... na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach, č. k. 3 CoE/366/2009-30 zo dňa 30. 06. 2010 porušené.

III. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 3 CoE/366/2009-30 zo dňa 30. 06. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 303,30 EUR vrátane DPH (slovom tristotri eur tridsať eurocentov) za dva úkony právnej služby - prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti á 143,07 EUR vrátane DPH (120,23 EUR + 19 % DPH) + 2 x režijný paušál á 8,58 EUR vrátane DPH (7,21 EUR + 19 % DPH) na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

V sťažnosti je petit zreteľne oddelený od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala (petit). Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušiteľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní... rovní.

Sťažovateľka namietala porušenie v petite označených práv uznesením krajského súdu č. k. 3 CoE/366/2009-30 z 30. júna 2010.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len „vít'azstvo“ v občianskoprávnom spore (m. m. II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie jej zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké

skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom exekučných súdov, ktoré v rámci exekúcie vecne posúdili a rozhodli o časti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku). V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a ich právnymi názormi, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných ustanovení zákonov v jej právnej veci.

Za kľúčovú považoval ústavný súd námietku sťažovateľky, v zmysle ktorej *„Exekučný súd nie je oprávnený preskúmať správnosť záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal... t. j. exekučný súd nemôže pri výkone rozhodnutia dospieť k inému záveru, ako rozhodol príslušný orgán (v danom prípade rozhodcovský súd, pozn.).“*

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia namietaného uznesenia vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky svoju argumentáciu založil na interpretácii § 45 zákona o rozhodcovskom konaní a v tejto súvislosti po citácii jeho ustanovení uviedol:

„... Podľa § 45 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní, proti rozhodnutiu súdu podľa odsekov 1 a 2 je prípustný opravný prostriedok. Citované ustanovenie § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní oprávňuje exekučný súd, preskúmať materiálnu stránku právoplatnosti rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu z hľadiska, či nárok priznaný rozhodcovským rozsudkom nevykazuje niektoré z väd uvedených v tomto ustanovení. Podľa názoru odvolacieho súdu exekučný súd je oprávnený z hľadísk uvedených v § 45 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní preskúmať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný nebol a v tejto súvislosti aj posúdiť, či nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. V prípade zistenia, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje povinného na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi, exekučný súd

v zmysle citovaného ustanovenia § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní exekučné konanie zastaví.

Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením oprávneného, že ak súd prvého stupňa posudzoval, či rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul, nezaväzuje k plneniu, ktoré je právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, konal nad rozsah zákona. V predmetnej veci exekučné konanie bolo v štádiu, keď bol podaný návrh na vykonanie exekúcie, ale súdny exekútor ešte nebol súdom poverený jej vykonaním. Exekučný poriadok v citovanom ustanovení § 44 ods. 2 veta tretia zvýraznil zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, keď uviedol, že ak súd zistil rozpor v žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. V ustanovení § 57 ods. 2 Exekučného poriadku je upravená možnosť zastavenia exekúcie v prípade, ak to vyplýva z ustanovení Exekučného poriadku alebo osobitného zákona. Pre účely exekučného konania je osobitným zákonom aj Zákon o rozhodcovskom konaní, ktorý v § 45 ods. 1, 2 stanovuje prípady, kedy exekučný súd exekučné konanie zastaví.“

V nadväznosti na citované právne názory krajský súd ďalej v odôvodnení namietaného uznesenia uviedol:

„Odvolací súd vychádzajúc z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere dospel k záveru, že oprávnený poskytol povinným spotrebiteľský úver vo výške 6 000 Sk, čo vyplýva z bodu 5., 6. zmluvy o úvere. Povinní sa zaviazali splatiť úver do 30 mesiacov s tým, že mesačná splátka vrátane úroku predstavuje 550,00 Sk. Zmluva neobsahuje údaje o úrokoch, ale v bode 6. a 6. zmluvy je uvedená zmluvná odmena vo výške 10 500 Sk. Nebolo sporné, že povinní zaplatili oprávnenému tri splátky úveru po 550,00 Sk, spolu 1 650 Sk. Dlžná istina preto predstavuje 4 350 Sk a pokiaľ v rozhodcovskom rozsudku je konštatované, že nesplatená výška istiny predstavuje 14 850 Sk, táto skutočnosť nezodpovedá zmluvne dohodnutým podmienkam. Z obsahu zmluvy zrozumiteľne nevyplýva, čo predstavuje suma 10 500 Sk, pretože uvedená suma je na jednej strane považovaná za zmluvnú odmenu, na strane druhej sa uvádza, že poskytnutá istina 6 000 Sk spolu so zmluvnou odmenou 10 500 Sk (16 500 Sk) predstavuje úver vrátane úrokov. V tomto prípade nie je zo zmluvy zrejmé, aký úrok bol účastníkmi dohodnutý a v akom pomere suma 10 500 Sk zahŕňa prípadný úrok

za poskytnutie úveru a odmenu za poskytnutie úveru. Z týchto dôvodov sa javí právny úkon v časti dohody o úrokoch a odmene za nezrozumiteľný a v tejto časti v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka ako neplatný.

Oprávnený ako dodávateľ pre veľký počet spotrebiteľov – dlžníkov pripravil vopred všeobecné obchodné podmienky vzťahujúce sa na predmetnú zmluvu o revolvingovom úvere, text ktorých je napísaný veľmi drobnými písmenami s čím nahusteným textom bez odsekov znemožňuje ich riadne prečítanie zo strany spotrebiteľa, čo má za následok porušenie informačných povinností zo strany poskytovateľa služieb podľa § 3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Z uvedených dôvodov na ďalšie ustanovenia zmluvy uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach upravujúce zmluvné pokuty súd neprihliadol. Proti uzneseniu sa odvolal oprávnený a preto rešpektujúc zákaz zmeny k horšiemu (reformatio in peius) v odvolacom konaní, nerozhodol v neprospech odvolateľa. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

Ústavný súd po posúdení argumentácie krajského súdu dospel k záveru, že citované právne názory odvolacieho súdu nemožno považovať v žiadnom prípade za svojvoľné. Naopak, právne názory krajského súdu zodpovedajú zmyslu a účelu predmetnej právnej úpravy, a preto ich ústavný súd hodnotí z ústavného hľadiska ako akceptovateľné a udržateľné, a teda konformné s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, a to predovšetkým § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj právnu úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou

interpretácie na vec použitých ustanovení označených zákonov, a teda vylučujúci porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nedospel k záveru o arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti namietaného uznesenia krajského súdu v súvislosti s ústavnými zárukami vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy, nemožno uvažovať o arbitrárnosti a ústavnej neakceptovateľnosti tohto rozhodnutia ani vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil takú príčinnú súvislosť medzi namietaným uznesením krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorá by signalizovala, že k ich porušeniu reálne mohlo dôjsť, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalším návrhom sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie namietaného uznesenia), keďže rozhodovanie o ňom je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2010